

Testimoni

TUMOR DE CÒLON

per Katharina Hoffmann

1er de gener, 2004

“Gràcies a Déu que em vaig poder desenredar dels engranatges de la medicina convencional just a temps”

El de 22 de desembre de 1989 vaig ser portada a l'hospital amb un dolor d'estómac sever i alta febre (39.5°C/103.1 F). Després d'una revisió a l'ambulància, se sospitava que fos peritonitis.

Com que el meu estómac estava molt inflat – especialment del costat dret – van decidir portar-me a la unitat quirúrgica. De seguida em va venir un mal pressentiment sobre això ja que m'hauria agradat més acabar a la sala de Medicina Interna.

Em van passar sèrum – alternant entre antibiòtics i solució salina – que va totalitzar 30 ampolles grans en 8 dies. Per dos dies vaig tenir terribles mals de cap i vaig exigir que em posessin gel al cap i abdomen. En aquell moment va ser que la meua febre va començar a baixar a 36 ° C/96.8 F. Com si jo fos una persona “desesperadament” malalta – i així era exactament com em sentia – vaig ser transferida una vegada més a una altra sala. La multitud usual de proves i fins i tot un ultrasò van seguir. Ara em feien menjar d'astronauta.

Va ser la nit del 24 de desembre – Nadal alemany-que el meu veritable malson va començar. El doctor a càrrec de la sala va entrar i em va dir que tenia diverticles al meu còlon. Com se suposa que els mateixos són un cas de vida o mort, havia de ser operada immediatament i una porció del meu còlon hauria de ser remoguda.

Aquest diagnòstic em va ocasionar un gran xoc. Em vaig posar terriblement agitada, tenia les mans glaçades i extrema ansietat sobre perdre la meua vida. Li vaig dir a la doctora que no permetria que m'operara tan bruscament, i ella em va contestar que aquesta decisió podia costar-me la vida; el còlon podria explotar i infectar tot el meu abdomen. Tot i el meu estat de pànic, li vaig dir que aquest seria el **meu** risc a prendre i que no era el seu problema.

Després, el cap de Cirurgia va venir a mi i em va dir, *“Per què no confies en un doctor vell com jo – realment vols desaparèixer?”* Quan li vaig contestar per la negativa, ell va dir, *“certament que això és el que em sembla. Però decidiré fer el correcte per tu; probablement el teu germà serà més raonable que tu”*. Li vaig dir que seria només jo qui decidiria que era el millor per al meu cos i ningú més.

El dia de Nadal, un assistent mèdic em va visitar i em va informar que calia fer algunes plaques de raigs X i exàmens de sang addicionals. Després d'això segurament em podia tornar a casa aviat. Jo estava sorpresa pel canvi sobtat en els esdeveniments.

Després de les vacances van fer un altre ultrasò del meu còlon amb el resultat que la inflor havia baixat. Durant tot aquest temps jo havia meditat i visualitzat les parets del meu còlon sanes i senceres i que el tracte intestinal estaria funcionant perfecte una altra vegada. Això, de fet, va ser el que va passar.

Els doctors no podien trobar una explicació, però continuaven investigant – aquesta vegada es tractava d'un virus. On raigs està aquesta cosa malèfica? – es preguntaven a ells mateixos. No obstant això, els diverticles se n'havien anat, i el meu còlon havia reprès la seva funció completament però això no era suficient per a ells. Abans de cap d'any m'havia de treure una altra radiografia del còlon, però aquesta vegada amb un contrast marcat. Quan jo vaig arribar al departament de Rajos X, ells volien radiografiar els meus ronyons! Quan vaig intentar explicar-los l'equivocació que cometien, em van dir que tot estava com havia de ser ja que ells sempre ho feien abans d'una operació gran.

Quina operació?! Jo acabava de rebre un altre xoc gran. Blanca com un paper i amb les meves mans gelades, vaig córrer cap a la meua habitació. Tot i això, després d'una hora els vaig permetre que revisessin el meu còlon una altra vegada.

El doctor de raigs X era calm i amistós. Ell va dir que tampoc permetria que qualsevol ho operés i que no trobava raó perquè m'operessin de totes maneres. Em va

mostrar les plaques de raigs X i em va assegurar que el meu còlon estava bé. Tot i que em sentia més tranquil·la per això, no podia suportar més tot això.

El dia de Cap d'Any, la doctora a càrrec de la sala em va informar que havien descobert un pòlip a la cicatriu del meu apèndix i que ara havien de fer una biòpsia. Una altra vegada vaig patir un xoc i pànic, però aquesta vegada, vaig rebutjar proves o exàmens addicionals.

El 3 de gener almenys deu doctors em van atendre a les visites diàries. El cap de Cirurgia va entrar a la sala, em va assenyalar i va dir *“¡No parlaré amb tu! Només consultaré amb el teu germà qui espero que vegi la situació amb una llum més raonable”*.

No obstant això ell es va asseure al meu llit més tard, em va agafar la mà, va tornar el seu dit cap a mi, i em va dir implorant-me: *“Mira, jo et vull ajudar. Tens un tumor maligne aquí, i continua creixent. Pot créixer i tornar-se més gran en els propers tres mesos; en tres anys tu podries tornar plena de metàstasi, però per a aquest moment jo no podré fer res per tu!”*

Jo li vaig contestar que veia tot això amb una altra llum; que jo tenia un punt de vista diferent i una manera de pensar diferent. Jo li vaig parlar sobre “conflictes”, i que jo sabia que havia acceptat els meus problemes i que havia de canviar la meua vida del tot. Ell no volia saber res d'aquest tipus de coses i grollerament va respondre, *“Tonteries! Això no té res a veure amb la teva condició. Així que pensa acuradament de nou – després de tot, ets molt jove encara!”*

Quan es va aturar, ell va afegir en un to de veu indignat, *“En tots els meus 40 anys de metge, mai no em vaig trobar amb una pacient tan irracional com tu!!”*

Quan li conteste en to desafiant que no tenia por al càncer perquè el càncer és una malaltia de l'ànima, i que un ha de resoldre els seus propis problemes per tornar-se a guarir – ell semblava sorprès i alhora una mica resignat.

Li vaig agrair igual per haver-me fet sentir “bé” una altra vegada, però va reaccionar de manera enèrgica amb les paraules, *“Tu no estàs sana de nou! T'estàs destruint a tu mateixa!”*

Al que jo vaig rebatre amb, *“Molt al contrari doctor, jo vull viure!”*

Quan li vaig demanar si us plau que em donés les plaques de raigs X i els resultats de les proves ell va rebutjar el meu requeriment dient que les plaques de raigs X eren propietat de la clínica. Només el meu metge personal podia sol·licitar-les.

Com a conseqüència, vaig decidir anar per les meves al doctor de raigs X que havia estat tan amable amb mi abans. Jo sostenia un extracte d'un article legal sota el seu nas i li vaig insinuar que el meu advocat podia obtenir les plaques de raigs X per a mi si jo no les podia obtenir-ne. Me les va lliurar sense oposar-s'hi.

El 8 de gener de 1990, vaig ser d'alta pel meu propi consentiment, però no sense abans fer-me signar el següent document que havien preparat:

“He estat informada sobre els resultats dels meus exàmens de raigs X de còlon. El caràcter maligne o benigne del tumor a la part dreta del còlon només pot ser establert a través d'una biòpsia. Per mitjà de la present jo declí que el tumor sigui remogut en el curs d'una colonoscòpia. M'han explicat les conseqüències, això és la possibilitat que sigui maligne.”

Aleshores, en aquest mateix document vaig establir per què havia decidit actuar d'aquesta manera i no d'una altra.

Encara que he d'admetre que jo no tenia un bon coneixement de la GNM aleshores,

– sent aquesta la raó principal per la qual els doctors van poder instil·lar tal pànic en mi – jo ja confiava en el concepte de la GNM molt més que en el de la medicina convencional.

Després que em van donar l'alta a l'hospital, vaig decidir fer-me una altra tomografia computada a una clínica radiològica privada – sense explicar-los a ells sobre el meu cas.

El resultat de la seva avaluació establí: *“... no hi ha tumors o processos inflamatoris.”*

M'estremeixo en pensar el que em podria haver passat si jo no hagués conegut sobre la GNM aleshores; o, si no hagués tingut el coratge de deixar l'hospital pel meu propi consentiment. M'entristeix profundament el que passava i segueix passant amb altres pacients en la meua situació i quants

pacients es tornen **realment** malalts i fins i tot moren – a causa d'un xoc pel diagnòstic!

Gràcies a Déu que em vaig poder desenredar dels engranatges de la medicina convencional just a temps. He d'admetre que no va ser fàcil escapar-se del ganivet del cirurgià. Quina afortunada que sóc per haver sabut més i millor!

A jutjar per la meva horrible experiència, només puc suggerir a tots els altres que aprenguin més sobre la GNM – amb profunditat, ja temps! Perquè no n'hi ha prou de saber una mica o haver escoltat alguna cosa o haver llegit algun article aïllat sobre la GNM.

Mentre la GNM vaig continuar suprimida els pacients no tenen cap altra opció que aprendre i comprendre la GNM amb profunditat per ells mateixos!

Traduït de la versió anglesa

de l'original alemany

Font: www.LearningGNM.com

© LearningGNM.com

DESCÀRREC DE RESPONSABILITAT:

La informació d'aquest document no substitueix l'assessorament mèdic professional.